

● Mintegy fél évtized telt el azóta, hogy Horváth Z. Gergely rendező elkészítette első Krúdy-filmjét, a Napraforgót. Akkor, nem sokkal Huszárik Zoltán Szindbád című remeklése után, kissé bizalmatlanul fogadtuk kísérletét, de a mű eloszlatta előítéleteinket. A Napraforgó hiteles és sikeres Krúdy-feldolgozás volt. Így szerzett hitele keltette a bizalmat, új Krúdy-filmje, a Bolondok kvártélyáé iránt. Az első képsorok igazolták a jószívű fogadtatást. Tábori Nóra és Novák István indítójelenete nemcsak szövegében vázolta elénk Krúdy Gyula költői prózáját, de lebegő játékosságában, vaskos érzékiségű célzásában és karcúan finom romantikájában, egyszerre égi és földi költészetben, Krúdysan hiteles atmoszférát teremtett. Ugyanígy a következő jelenet is: Besse nyei Ferenc és Temessy Hédi üdítő humorú kettőse, majd Szegedi Erika és Garas Dezső elegáns, szelíden ironikus megjelenése. Így ment ez, mintegy a tévéfilm feléig. Ott azután laposodni kezdett a film. Nem az összefüggő cselekmény hiányzott, nem a laza szerkesztés volt zavart, nem az epizódok csapongása riasztott, hiszen mindezt Krúdy szellemébe valónak vélhettük. De az egész lendülete hanyatlott, itt is, ott is felködlött az unalom. Csupán Gobbi Hilda alakítása emelte meg ismét a játékot az utolsó percekben. Korábbi Krúdy tévéfilmjének színvonalát azonban Horváth Z. Gergely, a Bolondok kvártélyában sajnos nem szárnyalta túl.

(barabás)